

3. Orzekanie w sprawach określonych w ust. 2 następuje w trybie orzecznictwa karno-administracyjnego.

4. Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia, jaką ilość spirytusu należy uważać za nieznaczną (ust. 2).

Art. 7. Jeżeli z popełnienia przestępstw określonych w art. 3, 4, 5 ust. 1 lub w art. 6 ust. 1 sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu albo jeżeli był już skazany za podobne przestępstwo,

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 5 i karze grzywny nie niższej niż 30.000 zł.

Art. 8. Kto dopuszcza do popełnienia przestępstwa określonego w art. 3, 4, 5, 6 ust. 1 i 2 i w art. 7 w nieruchomości, gospodarstwie albo w pomieszczeniu będącym w jego władaniu, podlega karze przewidzianej dla sprawcy przestępstwa.

Art. 9. 1. W przypadkach przewidzianych w art. 3, 4, 5, 6 ust. 1 i 2, w art. 7 i 8 orzeka się przepadek rzeczy stanowiących przedmiot przestępstwa albo służących lub przeznaczonych do jego popełnienia, choćby nie były własnością sprawcy.

2. W przypadkach przewidzianych w art. 3 ust. 1, w art. 4, 5, 6 ust. 1 i w art. 8 kara grzywny nie może być wymierzona w wysokości niższej niż 15.000 zł, jeżeli sprawca działa z chęcią zysku.

3. Sąd może orzec jako karę dodatkową przepadek majątku w całości lub w części, jeżeli sprawca działa z chęcią zysku albo jeżeli dopuszcza się popełnienia przestępstw określonych w art. 3 ust. 2 lub w art. 7.

Art. 10. 1. W toku śledztwa lub dochodzenia prokurator wydaje postanowienie o zabezpieczeniu grożącego przepadku przedmiotów określonych w art. 9 ust. 1 oraz kary grzywny.

2. W przedmiocie zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, jak również zabezpieczenia grożącego przepadku majątku oraz w przedmiocie egzekucji orzeczonych kar stosuje się poza tym odpowiednio przepisy art. 3—18 ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego przed szkodami wynikającymi z przestępstwa (Dz. U. Nr 4, poz. 11).

Art. 11. 1. Za spirytus uważa się wytwór uzyskany w drodze fermentacji i destylacji lub w drodze chemicznej, zawierający alkohol etylowy.

2. Za wódkę uważa się wytwór uzyskany z mieszaniny spirytusu i wody bądź także składników smakowych, aromatycznych i barwiących.

Art. 12. Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu może w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego utrzymać w mocy zezwolenie na produkcję wódek o mocy do 20°, wydane przed dniem wejścia w życie ustawy przedsiębiorstwom uspołecznionym.

Art. 13. 1. Dotychczasowe przepisy w zakresie kontroli procesu produkcji i obrotu spirytusem pozostają w mocy do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie art. 2 ustawy oraz na podstawie przepisów dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

2. Dotychczasowe przepisy w zakresie handlu spirytusem i wódką pozostają w mocy, z tym że wykonanie tych przepisów w zakresie handlu detalicznego należy do właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego.

Art. 14. Traci moc dekret z dnia 24 czerwca 1953 r. o wyrobie i przerobie spirytusu (Dz. U. Nr 34, poz. 143).

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

170

U S T A W A

z dnia 22 kwietnia 1959 r.

o zwalczaniu gruźlicy.

Art. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia udzielają ludności bezpłatnie świadczeń w zakresie zapobiegania, rozpoznawania i leczenia gruźlicy oraz w zakresie rehabilitacji osób chorych na gruźlicę, ozdrowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy.

Art. 2. 1. Osoby zamieszkałe na terenie Państwa Polskiego są obowiązane na żądanie organu służby zdrowia:

- 1) poddawać się szczepieniom ochronnym przeciwko gruźlicy,
- 2) poddawać się badaniom lekarskim, mającym na celu wykrywanie i leczenie gruźlicy,
- 3) udzielać wyjaśnień mogących mieć znaczenie dla rozpoznania gruźlicy, wykrycia źródła zakażenia bądź zapobiegania szerzeniu się gruźlicy.

2. Minister Zdrowia określi w drodze rozporządzenia zasady przeprowadzania szczepień ochronnych i badań lekarskich, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) „chory na gruźlicę” — osobę, w której organizmie nastąpiły zmiany chorobowe, spowodowane zakażeniem prątkami gruźlicy, a przebieg procesu chorobowego wymaga leczenia bądź rehabilitacji leczniczej lub zawodowej,
- 2) „ozdrowieniec” — osobę, która po przebyciu leczenia nie wykazuje klinicznych objawów gruźlicy, lecz wymaga świadczeń poradni przeciwgruźliczej i jest w niej zarejestrowana,

3) „inwalida” — osobę uznaną za inwalidę w myśl przepisów o rentach i zaopatrzeniach.

Art. 4. Chorzy na gruźlicę są obowiązani:

- 1) przestrzegać wskazań poradni przeciwgruźliczej,
- 2) zawiadamiać poradnię przeciwgruźliczą o każdej zmianie miejsca zamieszkania.

Art. 5. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej ustali w drodze rozporządzenia zasady wydawania przez poradnię przeciwgruźliczą orzeczeń i wniosków w zakresie:

- 1) uznawania osób badanych za chore na gruźlicę, ozdrowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy,
- 2) przyznawania świadczeń określonych w ustawie,
- 3) udzielania wskazań, o których mowa w art. 4 pkt 1.

Art. 6. 1. Właściwy do spraw zdrowia organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej na wniosek poradni przeciwgruźliczej może zarządzić:

- 1) umieszczenie chorego na gruźlicę w szpitalu, w sanatorium przeciwgruźliczym lub w innym zakładzie, jeżeli chory stanowi niebezpieczeństwo zarażenia gruźlicą swego otoczenia;
- 2) umieszczenie dzieci i młodocianych w zakładach przeznaczonych dla dzieci i młodzieży, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo zarażenia ich gruźlicą od otoczenia, a usunię-

cie tego niebezpieczeństwa w inny sposób jest niemożliwe;

3) przymusowe leczenie dzieci i młodocianych chorych na gruźlicę w zamkniętych zakładach przeciwgruźliczych.

2. Państwowy inspektor sanitarny w przypadkach uzasadnionych zarządza przeprowadzenie dezynfekcji pomieszczeń, w których przebywał chory na gruźlicę, oraz przedmiotów, z którymi się stykał.

Art. 7. 1. Osób chorych na gruźlicę nie wolno dokwaterowywać do lokali mieszkalnych zajmowanych przez osoby zdrowe, jeżeli poradnia przeciwgruźlicza stwierdzi, że chorzy ci stanowią niebezpieczeństwo dla otoczenia.

2. Celem uniknięcia dokwaterowań do lokali zajmowanych przez osoby chore na gruźlicę i zapewnienia tym osobom odpowiednich warunków mieszkaniowych właściwy do spraw lokalowych organ prezydium rady narodowej może przydzielić im zgodnie z obowiązującymi normami zaludnienia samodzielny lokal mieszkalny i przekwaterować te osoby do tego lokalu.

3. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej ustali zasady i tryb postępowania w sprawach przewidzianych w ust. 1 i 2.

Art. 8. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia oraz fachowi pracownicy służby zdrowia obowiązani są zgłaszać do poradni przeciwgruźliczej przypadki podejrzeń o gruźlicę oraz zachorowania, stwierdzone w związku z udzielaniem świadczeń zapobiegawczych bądź leczniczych. Obowiązek zgłoszenia dotyczy również zgonów.

2. Minister Zdrowia określi zasady dokonywania zgłoszeń, o których mowa w ust. 1.

Art. 9. 1. Fachowi pracownicy służby zdrowia na podstawie upoważnienia poradni przeciwgruźliczej mają prawo wstępu w porze dziennej do mieszkań osób chorych na gruźlicę oraz do zakładów pracy, w których tacy chorzy są zatrudnieni, w celu zebrania danych o warunkach życia i pracy oraz udzielanie wskazań higieniczno-sanitarnych.

2. Jeżeli ze względu na tajemnicę państwową wstęp do zakładów pracy jest ograniczony, pracownicy, o których mowa w ust. 1, powinni uzyskać zezwolenie właściwych organów.

Art. 10. 1. Zakłady pracy zatrudniające pracowników chorych na gruźlicę i ozdrowieńców są obowiązane zatrudniać ich zgodnie ze wskazaniami poradni przeciwgruźliczej, a inwalidów z powodu gruźlicy — zgodnie ze wskazaniami komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia lub poradni przeciwgruźliczej.

2. Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze rozporządzenia wykaz prac, których wykonywanie jest zabronione osobom chorym na gruźlicę ze względu na stan ich zdrowia bądź niebezpieczeństwo zarażenia gruźlicą innych osób.

3. Zakład pracy na wniosek poradni przeciwgruźliczej jest obowiązany przesunąć na okres do 3 miesięcy do pracy dogodniejszej lub zatrudnić w mniejszym wymiarze godzin pracownika, który bezpośrednio przed powrotem do pracy przebywał na leczeniu w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym i ma czasowo ograniczoną zdolność do pracy z powodu gruźlicy.

Art. 11. 1. Zakłady pracy powinny organizować stanowiska pracy nadające się dla chorych na gruźlicę, uwzględniając możliwość zatrudnienia osób, które mogą pracować w niepełnym wymiarze godzin.

2. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia zasady organizowania stanowisk pracy nadających się dla chorych na gruźlicę oraz warunki zatrudnienia tych osób.

Art. 12. 1. Prezydium powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych na podstawie wniosków poradni przeciwgruźliczych i komisji lekarskich

do spraw inwalidztwa i zatrudnienia ustalają dla podległego im terenu wykaz zakładów pracy przydatnych do prowadzenia szkolenia wewnątrzzakładowego dla chorych na gruźlicę, którzy nie mają zawodu bądź nie mogą być zatrudnieni w zawodzie wyuczonym lub faktycznie wykonywanym.

2. Zakłady pracy objęte wykazem określonym w ust. 1 obowiązane są organizować szkolenie wewnątrzzakładowe dla osób chorych na gruźlicę kierowanych do tych zakładów przez właściwe do spraw zatrudnienia i spraw socjalnych organy prezydium powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych zgodnie ze wskazaniami poradni przeciwgruźliczej lub komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

3. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia tryb organizacji i zasady finansowania szkolenia oraz zatrudniania, o którym mowa w ust. 1 i 2.

Art. 13. 1. Chorym na gruźlicę, którzy nie posiadają zawodu bądź nie mogą być zatrudnieni w swoim zawodzie (wyuczonym lub faktycznie wykonywanym), właściwe do spraw zatrudnienia i spraw socjalnych organy właściwe do spraw zdrowia organy prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewniają naukę zawodu bądź przyuczenie do określonej pracy odpowiadającej stanowi ich zdrowia:

1) w specjalnych ośrodkach szkolenia zorganizowanych przy zamkniętych zakładach przeciwgruźliczych — dla chorych, którzy wymagają długotrwałego pobytu w tych zakładach,

2) w specjalnych zakładach szkolenia inwalidów — w pozostałych przypadkach.

2. Ministrowie Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia ustalą w porozumieniu z Ministrem Oświaty w drodze rozporządzenia organizację szkolenia i zatrudniania osób, o których mowa w ust. 1.

Art. 14. 1. Ubezpieczonemu niezdolnemu do pracy z powodu gruźlicy przysługuje zasiłek chorobowy z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa przez trzydzieści dni. Okres wypłaty zasiłku chorobowego może być przedłużony do pięćdziesięciu dni, jeżeli dotychczasowe wyniki leczenia rokują przywrócenie zdolności do pracy.

2. Ubezpieczonemu leczonemu w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym przysługuje:

1) zasiłek z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa w wysokości zasiłku chorobowego, jeżeli ubezpieczony ma na utrzymaniu jedną lub więcej osób,

2) zasiłek z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa w wysokości 35% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, jeżeli ubezpieczony nie ma nikogo na utrzymaniu.

Art. 15. 1. Ubezpieczonemu przesuniętemu w myśl art. 10 ust. 3 do pracy dogodniejszej lub zatrudnionemu w mniejszym wymiarze godzin przysługuje zasiłek zdrowotny płatny z funduszu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa. Nie dotyczy to jednak osób posiadających inwalidzką rentę wyrównawczą w myśl przepisów o rentach i zaopatrzeniach.

2. Zasiłek zdrowotny przysługuje w wysokości różnicy między przeciętnym dziennym zarobkiem z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy kalendarzowych na poprzednim stanowisku pracy a przeciętnym dziennym zarobkiem po przesunięciu do pracy dogodniejszej lub po zatrudnieniu w mniejszym wymiarze godzin.

Art. 16. Przy zwalczaniu gruźlicy bądź przy rehabilitacji zawodowej chorych na gruźlicę wolno zatrudniać:

1) osoby, które ukończyły 21 lat życia i posiadają względną odporność na gruźlicę potwierdzoną próbą tuberkulinową,

2) osoby chore na gruźlicę — w zakładach przeciwgruźliczych przeznaczonych wyłącznie dla osób dorosłych.

Art. 17. 1. Ministrowie Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Komunikacji, każdy w swoim zakresie działania, określają:

- 1) organy i zakłady właściwe do udzielania świadczeń przewidzianych w ustawie osobom uprawnionym do pomocy leczniczej służb zdrowia podległych tym ministrom,
- 2) zasady współpracy organów i zakładów, o których mowa w pkt 1, z organami i zakładami podległymi Ministrowi Zdrowia w zakresie czynności związanych ze zwalczaniem gruźlicy.

2. Zarządzenia, o których mowa w ust. 1, będą wydane w sprawach dotyczących opieki zdrowotnej wspólnie z Ministrem Zdrowia, a w pozostałych sprawach — wspólnie z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb stosowania niektórych przepisów ustawy wobec osób przebywających w więzieniach, zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich.

Art. 18. Chory na gruźlicę uchylający się od obowiązku określonego w art. 4 pkt 1 może być na wniosek poradni przeciwgruźliczej pozbawiony na czas określony świadczeń wynikających z przepisów art. 13, 14 i 15.

Art. 19. Przepisy art. 4, 9, 10 ust. 2, art. 11—13, art. 16 i 18 stosuje się odpowiednio do ozdowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy.

Art. 20. Rada Ministrów określi zasady planowego zwalczania gruźlicy.

Art. 21. 1. W art. 2 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. z 1935 r. Nr 27, poz. 198 i z 1949 r. Nr 25, poz. 174) skreśla się pkt 21.

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy wydane na podstawie ustawy określonej w ust. 1.

Art. 22. 1. W dekreście z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11 i Nr 41, poz. 187) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w razie niezdolności do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż:

a) 12 miesięcy — w przypadku gruźlicy, jeżeli pracownik jest leczony w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym, a przed powstaniem niezdolności do pracy był zatrudniony w zakładzie pracy co najmniej przez 12 miesięcy,

b) 6 miesięcy — w przypadku gruźlicy, jeżeli pracownik przed powstaniem niezdolności do pracy był zatrudniony w zakładzie pracy co najmniej przez 6 miesięcy, albo w przypadku choroby spowodowanej wypadkiem w zatrudnieniu lub choroby zawodowej,

c) 3 miesiące — w innych przypadkach;”.

2) skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 35, poz. 154) dodaje się w art. 8 ust. 2 drugie zdanie w brzmieniu: „Wydatki na zasiłki chorobowe dla osób, które z powodu gruźlicy są niezdolne do pracy przez okres przekraczający 6 miesięcy, pokrywane są z funduszy ubezpieczenia społecznego bez ograniczeń.”

Art. 23. Rada Ministrów określi termin wejścia w życie przepisów art. 10 ust. 3 i art. 15.

Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepis art. 14 obowiązywać będzie od dnia 1 lipca 1959 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opiata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi rocznie 75 — zł, półrocznie 45, — zł.

Opiata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45, — zł, półrocznie 27, —.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Opiata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto narodowego Banku Polskiego, VIII Oddział Miejski, Warszawa, nr 1532-91-5 cz. 3, dz. 5, rozdz. 19. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze, oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka” Warszawa, ul. Tamka 3.